

stolus, in Deum non cadit irrisio, alia quam legislator noster asserit, Deo irrogari a monacho. Illud autem quod subjungis, habitum sacrum solemnique benedictione consecratum nihil salutis conferre, quomodo patienter audiat, quis æquanimiter ferat? Nunquid frivola esse credenda est sancta sanctæ Ecclesiæ institutio? Nunquid inanis est in vestibus et utensilibus ecclesiastici ministerii ecclesiastico more celebrata benedictio? Nunquid otiosa esse credenda est super hujusmodi sanctæ et individue Trinitatis invocatio? An supervacuum æstimandum est, et salutis nihil continere, nihil conferre, sacramentum chrismatis et olei? Num et baptismatis sacri? Impia sunt hæc, impia plane, et a catholicorum omnium sensu extranea. Vestimenta enim in ministerium, et ministrorum Dei usum, invocatione nominis Christi consecrata, in quo sanctificantur omnia quæ in cælo, et quæ in terra, salutem præstant, sanctitatem multiplicant, si tamen utentium eis vita et conversatio digna fuerit, quibus invocatio sancti nominis incrementum conferat sanctitatis. Porro [perdite et indigne habitu sancto viventibus, habitus, non diffiteor, nihil confert salutis, sed est eis testimonium et cumulus damnationis. Non potest ergo, ut asseris, monachus habitum professionis suæ absque detrimento salutis suæ abjicere, et habitum clerici assumere, cui jam omnis habitus illicitus factus est, præter eum in quo professus est. Nunc exempla ipsa quibus ad probanda improbanda frustraniteris videamus, quæ ab illo tuo novæ professionis novo præceptore, qui docet monachum perverso ordine profiteri clericum, ad roborandam falsitatem sunt adaptata; quæ quidem pestilentem doctrinam expugnant potius quam defendunt, enervant magis quam roborant. Abraham, inquis, eremita, neptem suam Mariam a falso monacho deceptam militari habitu assumpto requisivit et lucratus est. Bene, quia Abraham assumpsit secundum tempus ad requirendam neptem militarem habitum: ideone ille in perpetuum projecit monachicum? Abraham induit ad quoddam, ut ita dixerim, temporis momentum alienum habitum, non projecit proprium; zelo ductus neptis suæ, non odio aut tædio professionis monachicæ. Excusat in Abraham momentaneam immutationem vestis opus pietatis, et quam grata Deo fuerit pia pro nepte sollicitudo pii senis, testis est illa laudè digna conversio neptis. Attamen et in

A ipso temporis articulo opus egit monachi, non militis, consummatoque opere pietatis, gloriabundus cum præda sua ad eremum rediit; vestem, quam ad occultandum se induerat, exuit, et sicut ad illam usque diem, ita et in reliquum et habitu et exercitio monachicæ professionis Christo laudabiliter militavit. Quod vero beatum Joannem evangelistam fugitivum juvenem non apostolico incessu, sed equo currente insecutum narras, quo spectat? Num propter equi cursum perdidit apostolicum gradum? Miror autem et juste, quod opus Redemptoris nostri, et mysterium redemptionis nostræ detestabili facto assimilare præsumpsisti. Quis enim sani capitis bonum malo coæquet? Quis virtutem vitio comparet? Quis sanæ mentis Deum homini et in opere tam dissimili assimilet? Proh dolor! Ille summus virtutum Dominus, cujus magnitudinis non est finis, cujus sapientiæ non est numerus, non dedignatur in forma humilitatis nostræ similis nobis apparere, pauper et infirmus; iste tuus dedignatur monachicæ humilitatis habitum Dominicæ cruci configuratum, insuper et abjecisse se cum gloriatur, et rectè egisse philosophatur eleganter, et propositione sua idoneis testimoniis roborata, consequenter infert: Professionis autem transgressio non nocet. Sed si professio monachi sancta est, quod et ipse negare non audeat, transgressio autem sanctitatis culpæ reatum non evadit, professionis ergo transgressio noxia est transgressori. Suppetunt mihi, charissime mi, plurima ad suffocandum novum hoc genus monstri de utroque Testamento testimonia, suppetunt etiam sanctorum Patrum in hac professione sancta militantium exempla multa et innumera, quorum condensam silvam si congerere voluero, brevitate epistolæ in latitudinem libri extendo. Percurre autem memoria, si placet, omnes sanctæ hujus professionis professores, et si ex omnibus electis vel unum adduxeris, qui habitum suum reliquerit, et laudabili fine vitam terminaverit, do manus. Procidamus jam nunc in fine operis ei qui est principium et finis, ut pius Pastor solito illo affectu pietatis errabundam ovem requirat, inventam piis humeris imponat, et congratulantibus amicis, et exsultantibus angelis, reliquo gregi redintegrato numero perfectionis restituat. Incolumem et ab omni labe immundi mundi immunem te custodiat qui custodit Israel, frater charissime.

EJUSDEM

Ad moniales ac sorores in Bigardis ad Forestam consolatoria.

Dilectis sibi in Christi dilectione sororibus in paradisum Bigardi a Christo inductis, et a Bigardo in paradisum deliciarum cælestium ipso duce, ut

PATROL. CLXVI.

optamus, introducendis, ille suus F., frater sacramento, servus officio.

Gratia vobis et abundantia consolationis ab illo

26

Indeficiente fonte dulcedinis Domini nostri Jesu Christi qui, cum universam superficiem terræ, videlicet animarum nostrarum, evangelicis imbribus et rore Spiritus sancti irriget, et irrigando fecundet, nihilominus plenus in se redundat; et plenus semper permanet. Charissimæ filiæ, sorores Germanæ, ex isto virginali utero sanctæ matris Ecclesiæ absque omni fetidæ carnis concupiscentia, Spiritu sancto obumbrante in sororum mihi affectum genitæ, ipse mihi testis est, qui solus conscientiæ testis et iudex intus præsidet, quam piâ, quam sincera affectione vos diligam, quomodo vos omnes in visceribus Jesu Christi cupiam, quomodo omnes vos in die Domini, vocatione, professione, et desponsatione vestra dignas inveniri optem et orem. Vos enim estis sponsa illa gloriosa, sponsa illa famosa, Filio Regis altissimi in testimonium nimis charitatis suæ sanguine suo desponsata. Vobis, filiæ, vobis evangelicæ illæ nuptiæ regio sunt apparatus præparatæ, vobis tauri mactati, vobis altaria sunt occisa, vobis ille vitulus saginatus omni hostia pingui pinguior est immolatus, et ad nuptiarum vestrarum gaudium digne percelebrandum, symphonia et chorus, et omne genus musicum angelico est ministerio exhibitum. Tanta igitur charitate desponsatæ, tali dote dotata, tanta dignatione electæ, et ad tantum culmen gloriæ provectæ. omni vigilantia observate, sorores meæ, ne quod in vobis ille inevitabilis oculus deprehendat, quod reginam, et tanti regis sponsam dedecet, ne quid in cordibus vestris adulterini affectus ille inveniat, qui omnem illicitum cordis appetitum adulterium reputat. Purus ille et simplex oculus nihil potest coinquinatum respicere, nec vult stratum cordis nostri commune cum adultero possidere. *Angustum* namque *stratum*, sicut propheta ait, *utrumque non capit, et pallium breve utrumque non potest operire. Quæ enim conventio Christi ad Belial? Aut quæ communicatio luci ad tenebras?* Nulla plane. O quam longe ab invicem divisi sunt sponsus iste et adulter, et affectus in utrumque quantum sibi sunt dispares, quia et hujus amor omni suavitate est suavior, et illius immundi immundus amor omni fœditate fœdior, atque omni amaritudine est amarior. Omni ergo studio, omnique custodia, amantissimæ mihi filicæ, sensuum nostrorum observemus aditus, ne nobis dormientibus callide irrepât ille hostis antiquus, serpens lubricus, qui cunctis bestiis terræ callidior, et invisibiliter volvitur, et pene insensibiliter labitur. Nempe ille communis bonorum omnium adversarius cum neminem diligit, et omnes oderit, monachorum tamen et sanctimonialium sanctum nomen, et sanctam conversationem singulariter exsecratur; et persequitur, tanquam qui secundo nequissimo capiti renuntiaverint, secundo ei libellum repudii projecerint, primo videlicet in sancto baptismate, secundo in sancta sanctæ conversationis professione. Nec ideo aut sollicitudo nostra minor, aut intentio debet esse remissior, quia de sæculo corpore quidem exivimus, sed utinam

corde, et parietibus inclusi, a communi simus hominum cohabitatione divisi. Paradisus parietibus nostris multo firmior, multo fuit tutior, sed, quia ab insidiis hujus lubrici non satis cavit, nec in paradiso Adam tutus fuit. Nullus itaque locus contra indefessum et pervigilem hostem tutus invenitur homini ubi ipse homo torpet, et obdormit a custodia sui. Domestica enim est pugna, quam gerimus, intus est hostis cum quo dimicamus, nec parietibus excluditur, sed sagittis fidei divinitus ignitis cito propellitur, nec tamen funditus exstinguitur, sed victus et Dominico pede contritus, impudorata fronte iterum tentat, iterum congregitur. Non ergo ad tam infestum hostem præcavendum et expugnandum credamus aut vires nostras sufficere, aut industriam prævalere, sed effusis ad Deum cordibus, piis lacrymis, et instanti oratione, auxilium ipsius imploremus, ut ipse, qui omnia novit, et omnia potest, et insidias ejus detegat, et omne robur ejus sub pedibus nostris velociter conterat. Quod si eruenta illa bellua virtute Dei enervata, aliqua nobis requies interdum arriserit, non nostris hoc viribus, aut nostris ascribamus meritis, quasi aut nostra virtute vicerimus, aut nostris meritis victoriam a Deo obtinuerimus. Humilis Dominus non vult servos suos de donis suis intumescere, non vult eos ex collatis sibi beneficiis contra se tyrannidem assumere, ut quod gratiæ est divinæ, dicant esse virtutis suæ. *Quid enim habes, ait Apostolus, quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris quasi non acceperis? Et propheta: Nunquid gloriabitur securis contra eum qui secat in ea, aut exaltabitur serra contra eum a quo trahitur?* Ut ergo divinitus nobis collata conservemus, et conferenda promeremur, humilitati ante omnia studeamus, quia et humilitas de terra ad cælum sublevat, et superbia in profundum inferni de cælo præcipitat. Sint enim filicæ meæ invicem benignæ, humiles, sint ad obediendum promptæ, ad serviendum devotæ, sint debiliū manus, cæcorum oculus, infirmorum baculus, ut sponso et Domino suo tanto fiant gratiores, quanto ad exhibendum sororibus suis obsequium fuerint pro nomine ipsius ferventiores. Nec hæc agentes, laboris sui mercedem in præsentem aliquam requirant, ut eo uberiorem fructum in futuro inveniant. *Quæ enim seminaverit homo, hæc et metet. Quidquid lucrifeceritis, Christo conservandum committite, quidquid laboris impenderitis, ante faciem vestram ad regnum cælorum præmittite, ubi quidquid repositum fuerit, nec tinea demolitur, nec furto perit. Ad cujus regni beatam æternitatem, et æternam beatitudinem nos dignetur perducere, qui nos dignatus est in filios adoptare, per unigenitum Filium suum Dominum nostrum, qui cum eo et Spiritu sancto vivit et regnat Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.*

Orate autem, obsecro, pro his qui mecum sunt dominis meis ac fratribus, quibus ex obedientiæ debito, tanquam servus deservio, ut in nullo detrimentum sustineant, sed quidquid eis ex officio ser-

vitutis meae deest, omnipotens Dominus ex abundantia pietatis suae suppleat.

Orate et pro me peccatore, charissimae filiae, ut pius Dominus dignetur ejectum suum jam revocare, et vestimentis hiis sordidis exutum, annulo quoque in signum mihi reconciliationis restituto, stola prima et calceamentis immortalitatis induere, et porcorum siliquas jamdudum fastidientem, in domum aeterni convivii exsultantibus angelis introducere. Valete, sorores dilectissimae, et lectis litteris nostris, intercedite et pro peccatis nostris.

Obsecro etiam ut hanc charitatis admonitionculam charissimis mihi in Christo sororibus Forestum

A dirigatis, ut quia plurimum de eis confido communi Domino una vobiscum pro me peccatore supplicent, quatenus pius Judex reum suum pedibus suis tot jam annis pro venia postulanda provolutum, et a vinculis peccatorum dignetur absolvere, et de tabernaculo corporis hujus educere, festumque gaudium de perdita ove et inventa angelicis spiritibus exhibere. Quas, quia in eodem spiritu, et eodem affectu quo et vos diligo, eadem ipsis, quae et vobis, mutato tantum nomine scribo, cum quibus, ut in regno Dei gaudeam, orationes carum sanctae obtineant. Amen.

APPENDIX AD FRANCONEM.

CHRONICON AFFLIGEMENSE

(PERTZ, *Monum. Germ. Hist. Script. t. IX*, p. 407.)

MONITUM.

Affligemensis prope Ascham et Alostum siti monasterii origines et per proximos annos historiam monachus quidam, cujus nomen latet, post annum 1122 conscripsit. Usus est eam in rem narrationibus fratrum qui rebus ab initio interfuerant et chartis in archivio caenobii asservatis, nec tamen ad sua usque tempora historiam produxit, sed initio saeculi XII substitit, subjecta una tantum notitia de visione Fulgentii abbatis anno 1109. Libellum eodem saeculo monachus Affligemensis alius, qui Sigeberto auctarium adjecit, evolutum excerpit: saeculo decimo et septimo ex antiquo codice descripsit Simon Guillelmot S. Gislei Hannoniensis subprior, cujus apographo usi

1) Dacherius opus sub titulo *Historia Affligemensis Spicilegio T. X. 585 sqq. et De la Barre T. II, 769 sqq. alterius editionis inseruerunt. Quorum textum cum*

2) *Auctario Affligemensi in editione nostra SS. T. VI (Patrol. T. CLX) collatum repetimus. Usus saeculi XII aliquoties in vocibus caritas, dominus, elemosina, inicere, subicere, et nominibus Henricus, Rodulfus, Odulfus scribendis restituimus. Continuatio quae apud Dacherium legitur, utpote saeculo XVII medio ab Odone Cambiero composita, omittenda erat.*

CHRONICON AFFLIGEMENSE.

PRÆFATIO. Quia labentium decursus temporum junioribus subducit memoriam præteritorum, perutile mihi visum est ad notitiam posterorum scripto mandare, quomodo, quo tempore, quibusve fundatoribus Affligemiense caenobium inchoatum sit, sicut ab eis accepimus, qui rebus ipsius interfuerunt, et ex eo tempore ad nos usque perduraverunt.

1. Eo itaque tempore quo dissidium ortum est inter papam Gregorium, qui alio nomine Hildebran-

us dictus est, et Henricum¹ quartum hujus nominis imperatorem, contigit sanctam ecclesiam diversis necessitatibus et adversitatibus opprimi et fatigari, quia capite ipso quod ex regno et sacerdotio constat per morbum discordiae infirmato, reliquum corpus a languore integrum permanere non potuit. Tunc siquidem simonia, antiquarum hæresum sola superstes, tunc presbyterorum conjugatorum irreverentia adeo in orbe prævaluerant ut sancti Spiritus dona jam

VARIAE LECTIONES.

¹ henr. 4. constanter.